

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ετησίᾳ δρ. 8,—
Εξαμήνιος 4,50
Τριμήνιος 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίᾳ φρ. 10,—
Εξαμήνιος 5,50
Τριμήνιος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐρυπείδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἰουλίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 31

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 240)

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ πέσῃ κανεὶς μέσα, διότι ἡ πλατεῖα εἶνε περιφραγμένη καὶ κανεὶς δὲν εἰσπορεύεται νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ παρθένον ἐκεῖνο δάσος.

Εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἐρήμου κτήματος, ὑπάρχει ἓνα σπιτάκι ἐντελῶς ἀπομονωμένο, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἔρημο. Αὐτὸ κατοικεῖται. Ἐνας μικρὸς τοῖχος, κλεισμένος ἐπίσης μὲ μανδρότοιχο, τὸ περικυκλώνει.

Σ' αὐτὸ τὸ σπιτάκι, κατὰ τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, ὁ Ἐρβελὶν εἶδε νὰ σταματᾷ ὁ δανικὸς ἐκεῖνος σκύλος, ποῦ τὸν ἤρρε νὰ τριγυρίζῃ ἐπὶ τὸν ὄδον Λαμαρ. καὶ τὸν ἀνεγνώρισε ἀπὸ τὸ τρίγωνμά του, στιγματισμένο ἐδῶ—κ' ἐκεῖ μὲ τὴν ἀνελίνα τοῦ στυλογράφου του.

Ὁ σκύλος ἔξυσε τὴν πόρτα. (*)

Ὁ Ἐρβελὶν ἐπετάχυνε τὸ βῆμα διὰ νὰ εὑρεθῇ μπροστὰ ἔς αὐτὴν τὴν πόρτα καὶ νὰ ἰδῇ ποῖος θὰ τὴν ἀνοίγῃ.

Καὶ εἶδεν ἓνα ἄνθρωπον καμμιὰ πενηνταριὰ χρονῶν, μὲ μαλλιά καὶ γένειά λευκά καὶ μὲ πρόσωπο ἀγαθὸ, συμπαθητικόν.

— Ἄ, ἐσύ 'σαι, Δράκος; εἶπε ἐπὶ τὸ σκύλο. Ποῦ ἔλειπες δυὸ μέρες τώρα;

— Ἐχετε ἓνα ὥραϊο σκυλί, εἶπεν ὁ Ἐρβελὶν, ποῦ ἐσταμάτησε τάχα διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ ζῶον.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ κύριός του, ἀλλὰ εἶνε σουρτούκης. Κάθε τόσο χάνεται γιὰ δυὸ—τρεῖς ἡμέρες καὶ κανεὶς δὲν ξεύρει ποῦ πάει.

— Θὰ σᾶς τὸν κλέψουν.

— Ἄ, δὲν ὑπάρχει φόβος!

Ὁ Δράκος εἶνε ἱκανὸς νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτὸ του.

Ὁ Ἐρβελὶν ἤξευρε μερικὰ πράγματα καὶ θὰ μποροῦσε νὰ πῇ ἐπὶ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, τί παράξενον δουλειὰ ἔκαμνε κάποτε ὁ σκύλος του. Ἀλλὰ ὁ Ἐρβελὶν δὲν ἤτο φλύαρος. Ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ σπιτάκι χωρὶς νὰ πῇ ἄλλη λέξι, καὶ μπήκε σὲ μιὰ ταβέρνα τῆς ὁδοῦ Σαιν-Ρυππέρ, ἐκεῖ κοντά, διὰ νὰ ἐρωτήσῃ μὲ τρόπο τὸν ταβερνιάρη.

Ἔτσι ἔμαθεν, ὅτι ὁ κύριος τοῦ Δρά-

κου ἐθεωρεῖτο ἐπὶ γειτονεῖα ἄνθρωπος παράξενος, ἀλλόκοτος, καὶ ὅτι ἔξυσε ἔς ἐκεῖνο τὸ σπιτάκι μὲ τὴν κόρη του. Κάθε πρωί, ὁ γέρος ἐψώνιζε ἐπὶ γειτονεῖα, χωρὶς νὰ μιλᾷ σὲ κανένα. Κάποτε, τὰ πογεύματα, ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι, κρατῶν μερικὰς εἰκόνας, τὰς ὁποίας θὰ ἐπῆγαγε βέβαια νὰ πωλήσῃ· δὲν ἐπωλοῦσε ὅμως καθόλου, διότι ἐγύριζε (**) πάλι μὲ τὸ μικρὸν του φορτίον. Κάθε μῆνα, τὸν ἐβλεπαν νὰ φεύγῃ, πότε μὲ εἰκόνας, πότε μὲ μιὰ μικρὴ βαλίτζα καὶ τότε ἀπουσίαζε δύο—τρεῖς ἡμέρες.

— Θὰ εἶνε βέβαια ζωγράφος, εἶπε ὁ Ἐρβελὶν.

— Ἔτσι φαίνεται, ἀπεκρίθη ὁ ταβερνιάρης. Κ' ἐμεῖς ἐδῶ ἐπὶ γειτονεῖα γιὰ ζωγράφον τὸν ἔχουμε, ἀλλὰ χωρὶς φήμη καὶ πελατεῖα. Ὅπωςδήποτε καλοὶ ἄνθρωποι, ἥσυχτοι, κι' αὐτὸς, μ' ὅλην τὴν παραξενειὰ του, κ' ἡ κόρη του.

«Διάβολε, ἐσυλλογίζετο ἐνῶ ἔφευγε ὁ ἀστυνομικὸς γελάστηκα λοιπόν; Αὐτὸς ὁ γέρος φαίνεται ἀδολοχὸς καὶ τίμιος. . . Ἀλήθεια ἄρα γε, δὲν ξεύρει τί δουλειὰ βάζει ἐπὶ τὸ σκύλο του νὰ κάμνῃ ἡ συμμορία τοῦ Πλόκ; . . . Ὅπωςδήποτε, πρέπει νὰ βεβαιωθῶ καλλίτερα καὶ, γιὰ μερικὰς ἡμέρας, θὰ παρακολουθῶ αὐτὸν τὸν παράξενον καλλιτέχνη.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Ἐρβελὶν, μετημφισμένος εἰς κτίστην, ἀρχισε τὴν κατασκοπεῖα του.

Τίποτε ἰδιαιτέρο δὲν εἶδε, τίποτε ποῦ νὰ τοῦ κάμῃ ξεχωριστὴν ἐντύπωσι. Μόνο μιὰ φορὰ βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ γέρος, διὰ νὰγοράσῃ

«Ὁ Ἐρβελὶν, μετημφισμένος εἰς γρηὴν ζητιάνον. . .»

(Σελ. 246, στ. α'.)

(**) Ἰδε εἰκ. 29ου φύλ. σ. 223.

(*) Ἰδε εἰκόνα 29ου φύλ. σ. 223.

δύο πελώρια κραμβολάχανα από ένα μα-
νάθη, που είχε σταματήσει με το καρρο-
τσάκι του στο τέλος της οδού Λαμπών.

Την άλληνη ημέραν, μετρημεισμένος εις
κηπουρόν και σπρώχων έμπρός του ένα
χειραμάξι, ο Έρβελίν εκτύπησε την πόρτα
του ζωγράφου, διά να ρίψη μία ματιά μέσα
στο σπίτι.

— Με συγχωρείτε, του είπε, αλλά
χθές, ένα μεγάλο δανέζικο σκυλί έρριμαξε
το περιόλι μου, (*) έδω κοντά. Μου είπαν
πως είνε δικό σας.

— Αδύνατο να ήταν το σκυλί μου,
άπεκρίθη ο γέρος, γιατί αυτό λείπει τώρα
δύο μέρες.

«Καλά λοιπόν, έσυλλογίσθη ο αστυνο-
μικός, ή συμμορία του Πλόν έργάζεται!»

Πραγματικώς, την ίδια ημέρα, ή
'Αστυνομία έπληροφορείτο, ότι την προη-
γουμένη νύκτα εκλάπη έν άδαμαντοπω-
λείον της οδού Ντυμπάν.

Την άλληνη ημέραν, ο Έρβελίν, μετρη-
μεισμένος εις γρηνήν ζητιάναν, που εφαι-
νετο ότι πηγαίνει να ζητιανεύση εις την
'Εκκλησίαν, ξαναείδε τον μανάθη με το
καρροτσάκι του. Και σήμερα πάλι ο γέρος
ζωγράφος άγόρασε τρία πελώρια κραμβο-
λάχανα.

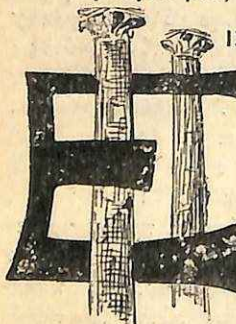
«Α, α! έσυλλογίσθη ο αστυνομικός·
να ένας ζωγράφος που αγαπά πάρα πολύ
τά λάχανα, ώστε να μη τον πιστεύσω για
τίμιο. Κάτι μου λέγει, ότι υπάρχει Πλόν
μέσα στα λάχανα αυτά. Για να ιδούμε!
Αυτό το μυστήριο πρέπει να ξεδιαλυθώ
γρήγορα!»

(Έπειτα συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΊΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ

Αγαπητοί μου,

ΕΙΣ ένα σπίτι, από το
παράθυρον του επά-
νω πατώματος, όπου
ήναι οι κοιτώνες, εί-
χε μίαν ήμεραν
ένα καναρίνι. Ήτο
κιτρινόλευκον και
μικρούτσικον, ά-
σχημάτιστον ά-
κόμη, σχεδόν νε-
οσσός. Θα έδραπέτευσε βέβαια από το
κλουβί του, — διότι εις κλουβί έγεννήθη, —
έπηρε τούς έναρτους δρόμους, είδε το
ύψηλόν εκείνο παράθυρον ανοικτόν, και
έχώθη μέσα. Τί να του έφάνη άρά γε;
Πώς ήτο ή πόρτα κανένος μεγάλου, τε-
ραστίου κλουβιού, πολύ ωραιότερου από
εκείνο που είχε πρίν; Όπως δέποτε, δεν
το έπερίμενε και πολύ άσχημη τύχη εκεί-
μέσα. Ένώ έπετούσεν άκόμη εις το δω-
μάτιον, δύο κοριτσάκια, έρραζόμενα ήσυ-

(*) "Ιδε εικόνα προηγ. φύλ. σελ. 240.

χως εις μίαν άκρην, το είδαν κ' έπετάχθη-
σαν άμέσως με φωνές:

— Α! ένα καναρίνι! ένα καναρίνι!..

Το παράθυρο!..

Έκλεισαν άμέσως το παράθυρον. Το
καναρίνι, τρομαγμένον, έζήτησε καταφύ-
γιον όπισω από το παραβάν, που έκρυβε
δύο κρεβάτνια. Αλλά τα κοριτσάκια
έτρεξαν και, άπ' έδω το είχαν, άπ' εκεί
το είχαν, το έπιασαν. Καταχαρούμενα
τότε άνεστάτωσαν όλον το σπίτι, περιφέ-
ροντα το εύρημά των από δωμάτιον εις
δωμάτιον. Το έδειξαν του μπαμπά, της
μαμμιάς, του θείου, της θείας, του άλλου
θείου, της καμαριέρας, του ύπρετου και
της πλύστρας που άπλωνε τα ρούχα εις
την τράτσαν. Όλοι αυτοί το έβλεπαν με
χαράν, το έχάιδευαν κ' έσυμβούλευαν:

— Στο κλουβί! στο κλουβί!

Εις το σπίτι ύπρχεν ένα ωραϊον κλου-
βάνι, άδειανόν και άχρηστον πρό πολλού.
Τα κοριτσάκια το εκατέβασαν, το εκαθά-
ρισαν, έστειλαν τον ύπρετόν να αγοράση
κερί και έβαλαν μέσα το πουλάκι. Και
να πάλιν ο μικρός περσιώτης δραπετής φυ-
λακισμένος. Αλλά εις εύμορφην φυλακήν,
καλά εφωδιασμένην και τριγυρισμένην
από κάθε φροντίδα και αγάπην. Μετ' όλί-
γον το καναρίνι, ήσυχασμένον τελείως, ήρ-
χισε να πηδά εις τα ξυλάκια του κλου-
βιού, να τρώγην, να πίνη και να κελαϊδή.
Το κελαϊδήμά του δεν ήτο άκόμη παρά έν
μικρόν εύθυμον τσίριγμα. Αλλά τα δύο
κοριτσάκια έπετούσαν από την χαράν των
που το ήκουαν κ' έλεγαν με βεβαιότητα,
ότι θα μάθην να κελαϊδή ωραία. Διά το αυτό
μάλιστα έκρεμούσαν συνήθως το κλουβί
εις το παράθυρον. Η γειτονεία είχε και
άλλα καναρίνια. Το δέ καναρίνι, άκούον
τά κελαϊδήματά των, έφιλοτιμεύτο κ' έ-
προσπαθούσε να τα μιμηθώ.

Τα κοριτσάκια, — δύο τρυφερά πλά-
σματα δώδεκα και δέκα ετών, — το έχ-
τρευναν. Όρας έπερνούσαν να παίξουν μαζί
του, να το βγάξουν από το κλουβί, να το
χαϊδέουν, να το φιλούν, να το ταγίζουν,
να του κάμνουν το μπάνιο του, ή να κά-
θηνται άντίκρυ εις το κλουβί και να το
καμαρώνουν. Και όχι μόνον τα κοριτσά-
κια, αλλά και όλοι οι άνθρωποι του σπι-
τιού είχαν άγάπην, και ωραϊον καναρίνι.
Και αυτό έράνη προπάντων δύο φορές,
που έκινδύνευσε το πουλί σοβαρώς.

Την μίαν, ή γάτα του σπιτιού, — πα-
λαιά άγάπη και αυτή, αλλά λησμονημέ-
νη, — εύρεν εύκαιρίαν, ώρμησε κατά του
κλουβιού, που ήτο άπλως τοποθετημένον
εις το παράθυρον, και έχωσε τα νύχια της
από τα σύρματα. Το καναρίνι δεν έτρό-
μαξε μόνον, αλλά και έπληγώθη όλίγον
εις το πτερόν. Και τα κοριτσάκια έκαμαν
σάν τρελλά:

— Η γάτα!.. ή γάτα!.. Το καναρίνι!..

Όλοι οι σπιτικοί έτρεξαν έντρομοι,
και με λύπη, με σοβαρότητα, έπέπληξαν

τά κοριτσάκια που άφιναν το κλουβί έδω
κ' εκεί.

— Να το κρεμνάτε ψηλά! να το προ-
σέχετε! Όρίστ' έκεϊ! Θέλετε λοιπόν να
σας το φάη ή γάτα!

Και το έλεγαν, ως να έπροσφύτευαν το
μεγαλειότερον δυστύχημα. Τα κοριτσάκια
έφρίτταν...

Την δευτέραν φοράν, το κλουβί ήτο κρε-
μασμένον εις τον όροσερόν διάδρομον, κα-
ταμεσεί. Έξαφνα φασά ένας δυνατός αέ-
ρας, το άρπάζει από το καρό και το πετά
κάτω με κρότον. Τρέχουν όλοι να ιδούν τι
συνέβη, και βλέπουν το καναρίνι... σε
κακή χάλια το κακώμιρο! Θα είχε κτυ-
πήση δυνατά. Δεν μπορούσε να σταθή στα
πόδια του, έκλεινε τα ματάκια του κ' έρού-
σκωνε...

— Αχ, θα ψοφήσιν! έκαμαν ή μαμά.

Τα κοριτσάκια άρχισαν να κλαίουν γο-
ερώς, σάν να ψυχομαχούσε κανένας άνθρω-
πος. Αλλά θα το πιστεύσετε; Την ώρα της
άγωνίας του πουλιού, και μερικά μεγάλα
μάτια έθεάθησαν θαρραλώς...

Με βρεζιάματα, με χάδια και με άλλας
περιποιήσεις, το καναρίνι άρχισε να συ-
νέχεται. Έπί τέλους άνοιξε τα ματάκια
του, έστάθη εις τα πόδια του και μίαν στιγ-
μήν έπέταξεν εις το ξύλον του κλουβιού.
Μετ' όλίγον έτοιμποισε το άχλαδάκι του
και έπινε νεράκι. Είχε σωθώ.

Τότε πιά να έβλέπατε την χαράν καϊτών
μικρών και των μεγάλων! Λαχείον να
τους έπεφτε, δεν θα ήσαν τόσον εύτυχείς,
όσον ήσαν βλέποντες το καναρίνι να χο-
ροπηδά ζωηρόν εις το κλουβί του όπως
πρώτα!...

Ο άνθρωπος, λέγει ένας συγγραφέας,
επλάσθη φύσει ζωόφιλος. Αλλά τίποτε δεν
του έμπνέει τόσον τρυφεράν αγάπην όσον
ένα ωραϊον πουλάκι φυλακισμένον εις το
κλουβί. Το είδα εις την άληθινήν αυτήν
ιστορίαν του καναρινιού.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Ο θαυμασμός μας προς τους μεγάλους
άνδρας γεννά την επίθυμιαν να τους μι-
μηθώμεν. Λέγεται περί του Θεμιστοκλέ-
ους ότι δεν τον άφινε να κοιμηθώ το τρώ-
παιον του Μιλτιάδου. Μετά τινά έτη, επί
κεφαλής των Αθηναίων, κατετρόπωνε
τους Πέρσας εις την θάλασσαν της Σαλα-
μίνος. Ο δέ Θουκυδίδης, παίς έτι,
έκλαυσεν ότι ήκουσε τον Έρδδοτον ανα-
γινώσκοντα την ιστορίαν του, και ή προ-
ξενηθεΐσα τότε εις την ψυχήν του έντύ-
πως ώρισε την κλίσιν του.

Τα παραδείγματα των άληθώς αγαθών
και μεγάλων άνδρών δεν συναποθνήσκουν
μετ' αυτών, άλλ' έπίζουσιν προς διδασκα-
λίαν των έπομένων γενεών, δικαιώνονται
και μάς βοηθούν εις την όδον της ζωής,

(Έκ των του Σμάρτλε)

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCELL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Ο Τζούλης, ως καλός στρατηγός που
ήτο, είχεν ήδη σπουδάσει το έδαφος της
περιοχής και είχε παρατηρήσει, ότι όπισθεν

«Οι μάγειροι έστειλαν τα φαγητά...»
(Σελ. 247, στ. 6')

της μικρής όάσεως που εύρίσκοντο, έξε-
τείνετο ένας φράκτης από φραγγοσυνίες.

Πλησίον αυτού του φράκτου, ύψοιτο
ένας πελώριος σωρός από στάχυα κριθής,
τα όποια θα είχαν άφισή εκεί κάποιοι κτη-
ματίας των περιγύρων, περιμένων να ξη-
ρανούν καλά εις τον ήλιον, διά να επι-
στρέψην να τα πάρη.

Ο Τζούλης έπιασε τον μικρόν του φί-
λον από το χέρι και τον ώδήγησεν εις αυ-
τόν τον σωρόν, λέγων:

— Κρύψου έδω! έμπά μέσα στη θυμι-
νιά!

Ο Λουλού ύπήκουσε κ' έχώθη όλόκλη-
ρος μέσα εις τα εύώδη στάχυα. Έν τώ
μεταξύ ο Τζούλης έδεσε τα δύο άλογα
όπίσω από τον φράκτην, όσον ήμπορούσε
μακρύτερα από την κρύπτην του, και έπι-
στρέψας έχώθη και αυτός πλησίον του
Λουλού. Έκαμαν όμως εις την θυμιωνίαν
ένα παραθυράκι, από το όποιον ήμπορούσε
να βλέπη τους ανθρώπους που έπερνούσαν
από τον δρόμον.

Το κερβάνιον

Η άναμονή των δεν ήτο μακρά.

Μετά έν τέταρτον της ώρας, ήκουσαν
μεγάλον θόρυβον από γαυγίσματα σκύλων,
σαλπίσματα, ποδοβολητόν αλόγων, φωνάς
και άσματα, μαρτυρόντα ότι έπλησίαζε
συνοδεία πολυάριθμος.

Ο Τζούλης, χωρίς να έξελθω διόλου από
την κρύπτην του, παρστάθη εις μίαν παρέ-

λασιν τόσον περίεργον, όσον και γραφικήν.

Το κερβάνιον είχε λάβη, φαίνεται, ως
σημείον κατευθύνσεως το πηγάδι.

Έπροχώρει βραδέως· άλλ' ήδη διεκρί-
νοντο καθαρά καμμά δακαριά ίππεΐς, περι-
στοιχίζοντες μίαν σημαίαν, επί κεφαλής
της συνοδείας. Ήτο ή ιδιαιτέρα σουλτα-
νική σημαία.

Όπισθεν των λαμπροστολιστών τούτων
ίππεων, ήρχετο ένας όμιλος πεζών, ως επί
το πλείστον μαύρων, τους όποιους
εφαίνοντο οδηγούντες δύο τρεΐς Μα-
ροκινού όπλισμένους.

Ηκολούθουν όκτώ μουλάρια, ζευγ-
μένα ανά δύο και σύροντα έν πελώριον
κιβώτιον, σκεπασμένον με ύφασμα και
περιστοιχίζόμενον από ίππεΐς όπλι-
σμένους με τουφέκια.

Κατόπιν ήρχοντο καμμά είκοσα-
ριά μουλάρια, φορτωμένα με άλλα κι-
βώτια και δέματα, επί των όποιων ο
Τζούλης διεκρίνε γαλλικά γράμματα
και το όνομα ενός παρισινού καταστή-
ματος.

Δύο Μαροκινού, μεγαλοπρεπώς έν-
δεδυμένοι με μεγάλα, μυτερά ψάθινα
καπέλλα, με πρασινούς κεφαλοδέσμους
και με λαμπρόχρωμα βουρνούζια, ά-
πλούμενα κομφώς εις τα όπίσθια των
ίππων των, έκλειον την πομπήν και
εφαίνοντο άρχηγοί του έπιβλητικού έ-
κείνου κερβανίου.

Όταν οι Μαροκινού έφθασαν μέχρι της
όάσεως, εις το μέσον της όποιας εύρίσκετο
το πηγάδι, διέταξαν το κερβάνιον να στα-
ματήσει.

Άμέσως εξεφόρτωσαν τα
μουλάρια, τα έδεσαν μαζί μ'
ένα μακρόν σχοινί και τους
έδωσαν να φάγουν κριθάρι και
σανόν.

Έστήθησαν δύο σκηναί,
διά τα ύψηλά πρόσωπα του
κερβανίου, τα όποια, και δι'
όλίγων άκόμη ώρών έπιστάθ-
μευσιν, έπρεπε να έχουν την
μεγαλητέραν άνεσιν και νάνα-
παυθούν εις την σκίαν επί ψα-
θών από αλόγη.

Οι μάγειροι έσκοψαν λακ-
κούς εις το χώμα, τους έγέ-
μισαν κάρβουνα και έστησαν
τά φαγητά επί των αυστρε-
δίων αυτών πυρών.

Ο Λουλού και ο Τζού-
λης, κρυμμένοι άκόμη εις την
θυμιωνίαν, παρηκολούθουν το
θέαμα με το ζωηρότερον έν-
διαφέρον. Είχαν λυτρωθώ από

μίαν μεγάλην άγωνίαν, βεβαιωθέντες ότι
ο όμιλος, ο όποιος διηυθύνετο προς αυ-
τούς, δεν άπετελείτο από ανθρώπους του
Κατακτητού.

Από τα κιβώτια και τα δέματα, υπέ-
θεσαν ότι έπρόκειτο περί κερβανίου έμπο-

ρων, μεταφερόντων εις την πόλιν έμπο-
ρεύματα υπό ισχυράν συνοδείαν.

Διά το αυτό, όταν ο Τζούλης έβεβαιώθη,
είπεν εις τον Λουλού:

— Περιττόν να κρυθούμε περισσότερο.
Αυτοί οι άνθρωποι δεν θα μάς δαψούν.
Μπορεί μάλιστα να μάς κάμουν καλό, και
πρώτα πρώτα να μάς δώσουν να φάμε.

— Ναί, απεκρίθη ο Λουλού εξεργόμε-
νος από την θυμιωνίαν· μυρίζουν τόσο ωραία
τά φαγητά που μαγειρεύουν!..

Ο Τζούλης εξήλθε και αυτός και διηυ-
θύνη με θάρρος εις την σκηνήν, όπου οι
δύο άρχηγοί έπιναν τώρα το τσάι των.

«Να ιδούμε, έσυλλογίζετο, με τί τρόπο
θα τους καταφέρω να μάς προσκαλέσουν
στο γεύμα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΒΙΕΝ, ΠΟΥΠΟΥΛ!

Η έθιμοταξία του Τζούλη

Με όλον του το θάρρος, ο Τζούλης τα
έχασεν όλίγον όταν έφθασε πρό της σκηνής
του Μαροκινού άρχηγού. Ούτος, περιστοι-
χιζόμενος υπό των ύπρετών και των
στρατιωτών του, έτρωγε με την σοβαρό-
τητα και την μεγαλοπρέπειαν εκείνην που
χαρακτηρίζει τους Άνατολίτας.

Η στενοχωρία των δύο φυγάδων ηύ-
ξθη από την περιέργειαν, με την όποιαν
τους εκύτταζαν όλα τα μέλη του κερβα-
νίου. Βλέποντες τους δύο νεαρούς Εύρω-
παίους, οι όποιοι εξεφύτρωσαν εξαφνα εις
το μέσον του καταυλισμού των, οι άνθρω-
ποι εκείνοι άπορούσαν και διηρωτώντο τί
ήθελαν και τί διαθέσεις είχαν. Κανείς

«Ο Τζούλης έκρινε καλόν να υποκλιθώ...»
(Σελ. 247, στ. γ')

όμως δεν τους έμπόδισε να προχωρήσουν
μέχρι της σκηνής του άρχηγού, ο όποιος
τους εκύτταζε με προσοχήν.

Όταν έφθασεν εις όλίγων βηματών από-
στασιν, ο Τζούλης έκρινε καλόν να υπο-
κλιθώ και να χαιρετίσιν με τας χείρας εις

το στήθος, όπως έδλεπε να το κάνουν χαϊρετώμενοι μεταξύ των οί Μαροκινού.

Το αποτέλεσμα ήτο λαμπρόν, διότι άμέσως ο άρχηγός, μ' εύμενές νεύμα, τοίς ύπέδειξεν ότι ήτο πρόθυμος να τους άκούσῃ. Δυστυχώς όμως, ο σπουδαστής είχεν εξαντλήσῃ πᾶν ὅ,τι είνωριζεν από την γλώσσαν καί τὰ ἔθιμα τῶν ἰθαγενῶν.

Όπωςδήποτε, αφού προσεπάθησε, με μίαν έκφραστικήν παντομίμαν, να δηλώσῃ ότι έπεινούσαν φοβερά, απέφασκε να μεταχειρισθῇ, μαζί με τὰ νεύματα, καί λόγια.

— Κύριε Μαροκινέ, είπεν, είμεθα δύο δυστυχῆς Γάλλοι, πού υποφέρουμε πολλά από την στιγμή που ήλθαμε στον τόπο σας. Μας έχωρισαν από τους δικούς μας καί τώρα δέν ξέρουμε πού να τους εύρωμε. Θά μάς κάμετε μεγάλη χάρι αν μάς επιτρέψετε νακολουθήσουμε το κεράνι σας, για να φθάσωμε στην πλησιέστερα πόλι. Είμεθα πλούσιοι καί θα μπορούσαμε νάνταμείψωμε την καλωσύνη σας.

Το λογίδριον αυτό, το όποϊον ο Τζούλης είχεν απαγγείλῃ χωρίς την παραμικράν ἐλπίδα, ότι θα ήμπορούσε να έννοηθῇ, έννοηθῇ εν τούτοις εις την έντέλειαν υπό του άρχηγού.

Άμέσως έδειξεν εις τους νέους μίαν ψάθαν, την όποιαν οί υπηρέται είχον άπλώσῃ άπέναντί του, καί τοίς έννευσε να καθήσουν. Κατόπιν, εις άτελή γαλλικήν γλώσσαν, άλλ' άρκετά εύνόητον, τοίς είπε μ' έπισιμότητα :

— Καλώς ώρισάτε ! Ο Θεός βοηθός σας ! Είθε να επιτύχετε το ποθούμενον :

— Εύχαριστούμεν ! άπεκρίθη ο Τζούλης, χαίρων πού έδλεπεν ότι ήτο δυαχή ή συνεννόησις.

Κατόπιν ο άρχηγός ήρώτησε :

— Θέλετε να έλθετε μαζί μας ;

— Μάλιστα, άπεκρίθησαν μαζί ο Τζούλης καί ο Λουλού : είνε ή μεγαλύτερα

μας επιθυμία νακολουθήσωμε το κεράνι.

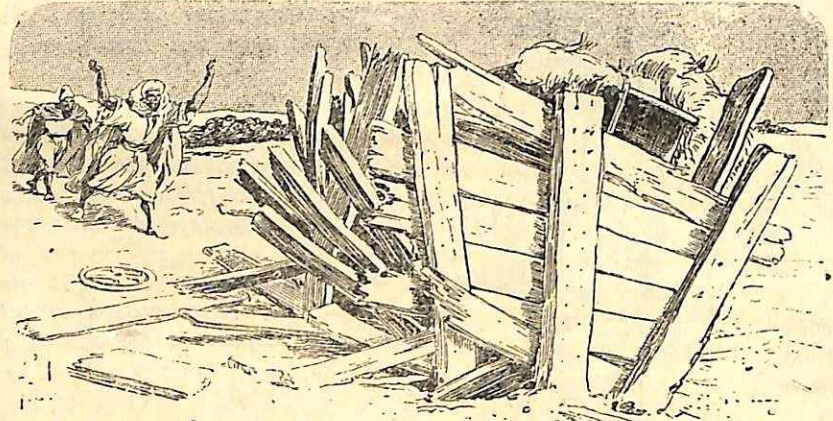
— Είμαι ο Μπέν-Σελιμάν, άμίν καί υπηρέτης της αυτού Μεγαλειότητος, του παντοδυνάμου Σουλτάνου.

Νέοι χαϊρετισμοί έκ μέρους τῶν Γάλλων. Κατόπιν ο Τζούλης έκαμε καί αυτός τας συστάσεις :

— Τζούλης, μαθητευόμενος ήλεκτρολόγος από το Παρίσι. Ο κ. Λουλού Ρισανέλ, υίός του πλουσίου εκατομμυριούχου Ρισανέλ, του βασιλέως του μπισκίτου.

— Ο Θεός να σᾶς οδηγῇ ! άπεκρίθη ο άρχηγός.

— Εύχαριστώ ! είπεν ο Λουλού, εις

«Το μέγα κιβώτιον κατέκειτο σπασμένον...»

τον όποϊον έκαμαν μεγάλην έντύπωσιν οί πομπώδεις τρόποι του συνομιλήτου του.

Ότος έπληροφόρησε κατόπιν τοίς νεαρούς Γάλλους, ότι έπέστρεφεν από το Μογκαστόρ, όπου είχεν υπάχῃ δια να παραλάβῃ φορτίον πραγμάτων, άποσταλλομένων εξ Ευρώπης εις τον Σουλτάνον, καί ότι τα έπληγαιναν εις το Φέζ, όπου εύρίσκετο όλέν ο γραταϊός κύριός του.

Ο Τζούλης ήκουσεν αυτάς τας εξηγήσεις με το ζωηρότερον ενδιαφέρον. Καί ένθαρυνθείς από την όλως φιλικήν στάσιν του Μπέν-Σελιμάν, τῷ εξέθεσεν ειλικρινώς τοίς σκοπούς του.

— Αυτό μάς ήλθε ώραϊα, είπε. Θά πάμε μαζί σας εις το Φέζ, θά παρουσιασθούμε στο Σουλτάνο καί αυτός θά μάς βοηθήσῃ να βρούμε τον κύριον Ρισανέλ.

Χωρίς λεπτά δέν γίνεται τίποτε !

Ο άμίν δέν άπεκρίθη άμέσως εις την πρότασιν αυτήν. Έμεινε μίαν στιγμήν σκεπτικός, ὃ δὲ Τζούλης, νομίσας ότι δέν ένόησε, ήτοιμάσθη να επαναλάβῃ την φράσιν του καθαρώτερα. Άλλ' εξαφνα ο άρχηγός τον ήρώτησε :

— Μου είπατε, ότι είσθε πλούσιοι ;

— Μάλιστα, άπεκρίθη ο Τζούλης, πολύ πλούσιοι ! Ο πατέρας αυτού του παιδιού είνε παρισινός βιομήχανος από τους πλουσιωτέρους.

Ο Μαροκινός έκίνησε δύο - τρεῖς φορές το κεφάλι του καί κατόπιν ήρώτησε :

— Πόσα χρυσά νομίσματα θά μου δώσετε, δια να σᾶς οδηγῇσω εις τον Σουλτάνον τον κύριόν μου, πού να τον μακροχμερεύῃ ο Άλλάχ ;

Η άπόρροπος αυτή έρώτησις έθρούθησε κάπως τον Τζούλην. Συνήλθεν όμως γρήγορα καί άπεκρίθη :

— Κύριε Μπέν - Σελιμάν, θά σᾶς δώσωμε ὅσα χρυσά νομίσματα επιθυμείτε. Άλλά δυστυχώς, δέν έχομε αυτή τη στιγμή. Σᾶς είπα, ότι μάς συνέδρασαν πολλά άπότου ήλθαμεν εις το Μαρόκον.

Ο άρχηγός έκείνος μάς έλλειψε, καί για να εύρωμε χρήματα, πρέπει να εύρωμε πρώτα τον πατέρα αυτού του παιδιού.

— Καί πού εύρίσκειται αυτός ο πατέρας ; ήρώτησεν ο

Μαροκινός εις τόνον ὀλιγώτερον εύγενικόν.

— Δέν ξέρουμε !

Το πρόσωπον του άμίν Μπέν-Σελιμάν μετεβλήθη έντελώς διαρκούντος αυτού του διαλόγου, καί με μεγάλην ψυχρότητα έδήλωσε :

— Αφού δέν έχετε χρυσά νομίσματα, δέν μπορούμε να σᾶς πάρουμε μαζί μας.

Καί αὐστηρότερος, προσέθεσε :

— Μᾶς είπατε ψέμματα ότι είσθε πλούσιοι !

Ο Λουλού διεμαρτυρήθη ζωηρῶς :

— Μά όχι, δέν είπαμε ψέμματα ! Ο μπαμπᾶς μου είνε πολύ πλούσιος. Ρωτήστε όποιον θέλετε. Μόνο πού μάς έχωρισαν καί τώρα δέν ξέρουμε πού είνε.

Ο άμίν έκαμεν ένα νεύμα, σημαίνον ότι τὰ λόγια ήσαν πλέον περιττά καί ότι ή συνομιλία είχε τελειώσῃ.

Εις μάτην ο Τζούλης προσεπάθησε να συγκινήσῃ τον σκληροτράχηλον αὐλικόν.

— Καλέ μου κύριε Μπέν - Σελιμάν, τῷ είπε, άφιστε να πάμε πρώτα στο Φέζ καί θά σᾶς δώσωμε ὅσα μάς ζητήσετε. Ά, σταθήτε ! μπορεί να κάμωμε κάτι καλλίτερο. Ολίγες λευγες μακράν από εδώ, στο δρόμο του Σάφφ, έκρυψα δύο εκατομμύρια ε ένα μέρος, για να μὴν τὰ κλέψῃ ο Κατακτητής. Άς μάς συνοδεύσουν ὡς εκεί οί ιππείς σας καί θά ήμπορούσαμε τότε να σᾶς δώσωμε ὅσα θέλετε !

Αντιθέτως πρὸς ὅ,τι ήλπίζε ο Τζούλης,

ή άπίθανος αυτή ιστορία τῶν κρυμμένων εκατομμυρίων δέν έκαμε καλήν έντύπωσιν εις τον Μαροκινόν.

Από την στιγμήν έκείνην έδεβαίωθη, ότι είχε να κάμῃ με δύο τυχοδιώκτας καί με αὐστηρόν ύφος διέταξε τοίς φρουρούς του να τον άπαλλάξουν το ταχύτερον από τοίς μικρούς Γάλλους.

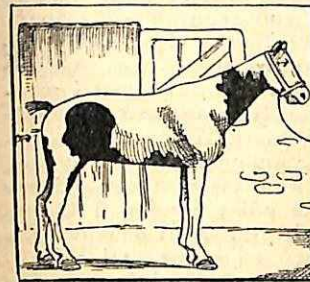
Άμέσως ο Λουλού καί ο Τζούλης συνελήφθησαν από τοίς ανθρώπους της άκολουθίας οί όποιοι, χωρίς να τοίς κακομεταχειρισθύν, τοίς ωδήγησαν εις τον δρόμον, έξω του καταυλισμού, καί έκεί τοίς έγκατέλειψαν εις την τύχην των.

Ο Τζούλης ήτο καταθυμωμένος.

— Τι παραδόπιστος ο υπηρέτης αυτός του Σουλτάνου ! έρώναξε. Είδες εκεί υποκρισία ; Επερίμενες ποτέ από άνθρωπο πού σου κάνει τεμνάδες, πού σου βγάζει ωραίους λόγους, πού σου εύχεται « Ο Θεός να σε οδηγῇ ! », έπερίμενες ότι θά σου ζητούσε άπειτα το πορτοφόλι σου ; Βρωμότοπος, άλήθεια κ' απ' αλήθεια !

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργον ἄλογον

Το άλλο-γον αυτό, το όποϊον παριστᾷ ή άπέ-ναντι εικὼν εκ φωτογραφίας, είνε «παρδαλόν» Το τρίχωμά του δηλαδή

είνε λευκόν με κηλίδας καφερόους. Άλλά το περίεργον είνε, ότι μία κηλίδ, άπλουμένη εις την δεξιάν του πλευράν, έχει σχῆμα ανθρώπινης κεφαλῆς, καθαρώτατον.

Το ἄλογον αυτό άνήκει εις το παγκόσμιον σῆμας ήπποδρόμιον Σάγκερ καί ημιζείται δια τὰ ώραϊα γυμνάσματα πού έκτελεῖ, καταχειροκροτούμενον εις ὅλας τας πόλεις του κόσμου.

Ταχυδακτυλουργικὸν παίγνιον

Τὰ άπλούστερα ταχυδακτυλουργικά παίγνια είνε καί τὰ δυσκολώτερα, διότι απαιτοῦν μεγάλην ταχύτητα καί δεξιότητα. Έν εξ αὐτῶν είνε καί το σημερινόν.

Πῶς είμπορεῖτε να μαγεύσετε ένα καπέλο, ὡστε να στέκεται εις το χέρι σας χωρίς να το πιάνετε άλλα μόλις να το έγίψετε δια τῶν δακτύλων ;

Η εικὼν σᾶς δείχνει τον τρόπον. Εφοδιάζετε το καπέλον με μίαν κλωστήν του ίδιου χρώματος, ραμμένην εις την κορδέλαν, από το ένα μέρος καί από το άλλο, ὡστε να περνᾷ από την μέσην του τεπέ. Περ-

Ο Λουλού, ήρεμώτερος, ήρκέσθη να έρωτήσῃ :

— Καί τώρα, τι θά φᾶμε ; Πές μου καί μένα, άπεκρίθη ο Τζούλης. Καλ' έδώ πέρα, αν δέν έχῃς την τσέπη σου γεμάτη λίρες, σ' άφίνουν να ψωφῃς της πείνας σαν σκύλο.

Το χειρότερον ήτο, ότι ενώ τὰ δύο παιδιά έτριγύριζαν απέξω από τον καταυλισμόν, πεινασμένα καί διψασμένα, οί άλλοι ὅλοι κατεγίνοντο να τρώγουν τὰ ὀρεκτικά φαγητά πού είχον έτοιμάσῃ οί μάγειροι του κεραναίου.

Κνίσα ψητού εύδιάζε τον αέρα καί έφθανε μέχρι του Λουλού καί του Τζούλη. Δέν έδλεπαν παρά ανθρώπους καθισμένους καθ' ὀμίλους από τέσσαρας ή εξ, τρώγοντας καί πίνοντας μακαρίως.

Το μαρτύριον αυτό του Ταντάλου ήτο άνυπόφορον. Τὰ δυστυχισμένα τὰ παιδιά είχαν φθάσῃ εις το σημεῖον έκείνο πού ή άνάγκη της τροφῆς, το ένστικτον της αὐτοσυντηρήσεως, ὡθεῖ τον άνθρωπον εις τας

μεγαλειτέρας τρέλλας, εις τοίς χειροτέ- ρους έξευτελισμούς.

Ο Λουλού έσκέπτετο να ζητιανεύσῃ, ὃ δὲ Τζούλης να ὀρμήσῃ καί ναρπάξῃ καμμίαν χύτραν.

Εὐτυχώς, την στιγμήν έκείνην συνέβη κάτι το όποϊον έμελλε να έχῃ σημαντικήν επίδρασιν επί της τύχης τῶν δύο φίλων.

Η μύγα

Πόσα μεγάλα πολιτικά καί στρατιωτικά γεγονότα δέν προέρχονται από μικρά καί άσήμαντα !

Ο Λαφίττ, ὃ μέγας τραπεζίτης, χρεωστέϊ, λέγουν, την περιουσίαν του εις την καρρίτσαν έκείνην, την όποιαν έσκυψε κ' έσῆκωσε, πρὸ τῶν ὀμμάτων του προϊσταμένου, εις την αὐλήν της Τραπεζίς όπου είχε παρουσιασθῇ δια να τον προσλάβουν ὡς υπάλληλον.

(Επεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

β'.) Έφθαρμένη Έπιγραφή

Έστάλη υπό του Ένδόξου Άεροπόρου

M. K.MN.Σ T.H.T. H.I. T. SK.Φ.Σ K.A

Να συμπληρωθύν τὰ έλλείποντα γράμματα, ὡστε αναγινώσκεται μία συμβουλή.

γ'.) Δια τούς Γαλλομαθεῖς

Έστάλη υπό του Δοξαμένου Ρήνου

Au printemps, vert et frais est mon pré-
mier ;
Mon second sert à lier et à modifier ;
Mon troisième fait mal à venir et plus
[encore à partir ;
Je souhaite à mon tout prudence et
[sagesse,
Pour le bonheur de la Grèce !

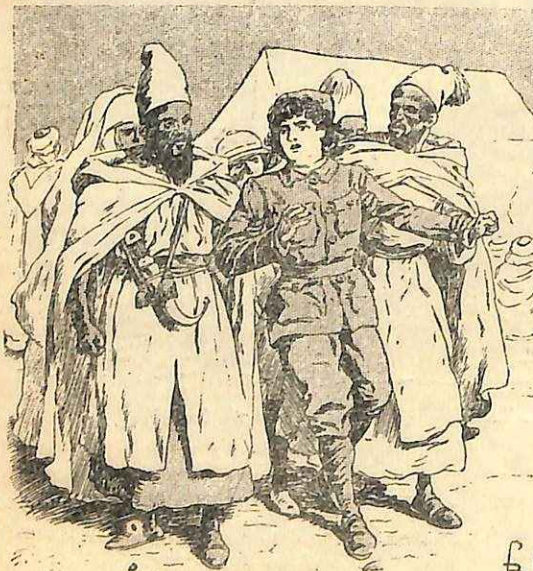
Δήλωσις: Αί λύσεις—ὡσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου,—συνοδεύονται υπό ενός μόνον δικαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις του 29ου φύλλου

α.) Το σκυλί του κυνηγού σχηματίζεται μετὰ της τσάντας του, του άριστερού του χειρού καί του δεξιού του ποδιού. — β.) Chien qui aboie, ne mord pas.—γ.)

δ.) Άνεμομαζώματα, διαβολοσκορπίσματα.

α'Ο Λουλού καί ο Τζούλης συνεληφθησαν... (Σελ. 249, στ. α')

Ιδὲ τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ **ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ** Συνδρομῆ
τοῦ Κεφ. Β

ΘΥΕΛΛΑ

Ὁ οὐρανὸς σκοτείνισσε, ἡ θάλασσα ἀγριεύει
Τὸ κύμα ἀφρίζοντας κτυπᾷ
Εἰς τὴν ἀκρογιαλιά
Καὶ τρομαγμένο τὸ πουλί ἀσφάλεια γυ-
[ρεύει
Κι' ἀνοίγει διάπλατα φτερά
Γιὰ ναύρη τὴ φωλιά.

Ἐνα καράδι ὁρίσκειται μέσ' στὴν ἀνεμοζάλη
Κι' ὁ ναύτης τρέχει μὲ χαρὰ
Μαζεύει τὰ πανιά
Καὶ περιμένει γελαστὸς τὴ θύελλα μεγάλη.
Αὐτὸς νὰ φοβηθῇ στοιχεῖα;
Καὶ τί δὲν ἀψηφᾷ!

Σηκώνονται πελώρια τὰ κύματα κι' ἀφρίζουν
Ἡ ἀστραπὴ ἐξαφνικὰ
Θαμβώνει τὴ ματιά
Ἄκου, σφυρίζει ὁ βορρᾶς, καὶ τὰ κατάρ-
[τια τρίζουν
Ἄκουω κρότο μακρὰ
Εἶνε βροντὴ, βροντᾷ.

Ἐκεῖ στὰ εἰκονίσματα, μπροστὰ στὴν Πα-
[ναγία

Εἶνε σκυφτὰ τρία παιδιά
Μαζὶ μὲ τὴ μαμμά.
Γιὰ κείνον ποῦ προσεύχονται ζητοῦνε
[προστασία....
Ἀλήθεια εἶνε; Παῦσι πιά
Ἡ φουσκοθαλασσιά.

Στὰ κύματα ἀπλώνεται μιὰ νεκρικὴ γαλήνη,
Καὶ τὴν ἄκουε μὲ χαρὰ
Κι' εὐγνώμονη καρδιά
Τὸ θόρυβό τὸν ἀπαλὸ ποῦ μέσ' στὴν νύχτα
[χύνει
Τὸ κύμα ποῦ τὴν ἀμμουδιά
Φιλεῖ μὲ καλωσύνη.

Φάων

ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΒΡΑΧΟ

Καθισμένη σ' ἐνα ψηλὸ βράχο μέσ' τῇ
θάλασσα, ἀπολαμβάνω τὴν ὁμορφιά τῆς
φύσεως!
Δὲν θ' ἀντιήλλασα τὴ θέσι μου μὲ τὸ
καλλύτερο παλάτι! Εἶμαι τόσο εὐτυχὴς
ἐδῶ!

Ἡ θάλασσα ἡσυχὴ-ἡσυχὴ, ἀφίνει νὰ
καθρεφτίζονται μὲς τὰ γαλανά νερά της
τὰ βράχια, καὶ τὰ βουνὰ ποῦ εἶνε γύρω
της. Πόσο ἡρεμὴ εἶνε! Μόλις κατορθώ-
νει νὰ τὴν οὐτιδῶσιν τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι
ποῦ περνᾷ πάνω της.

Μέσα βαθειά, διακρίνονται τὰ βουνὰ
τῆς Ἀνατολῆς πὺδ' ἐκεῖ τὰ βουνὰ τῆς
Χίου! Σκέπτομαι: Σὰν πόσα Χιωτὸπου-
λα τὴν ὥρα αὐτή, σπάζουν τὸ κεφάλι
τους νὰ λύσουν Ἀοκήσεις τῆς «Διαπλά-
σεως» ἢ νὰ συνθέσουν κάτι γιὰ τὴν Σε-
λίδα μας; Θάθελα νᾶξερα! Αὐτυχῶς δὲν

μπορῶ νὰ πληροφωρηθῶ, γιατί δὲν βλέ-
πω κανένα νὰ ρωτῶσιν, οὔτε πάλι ὁ βοά-
χος μου εἶνε δυνατὸν νὰ μὲ μεταφέρῃ
στὴ Χίο!

Στρέφω τὸ βλέμμα μου ἄλλου. Τώρα
βλέπω βουνὰ τῆς Σάμου. Κατάφυτα τὰ
ὠμορφα βουνὰ της, σχηματίζουν — τὰ
πλησιέστερα — ἐνα ἀπέραντο πράσινο. Πιὸ
μακριὰ ὑψώνεται ὑπερήφανος ὁ γηραιὸς
Κερκετεῦς.

Γυρίζω νὰ κυττάξω ἄλλου, μὰ δὲν
προφθάνω μὲ φωνάζει ἡ ἀδελφὴ μου·
ἦλθε λέει ὁ ἀδελφός μου, κι' ἔφερε Μι-
κρὰ Μυστικά! Ἀπὸ ποιὸν νᾶνε τάχα;
Τρέχω νὰ τὸ μάθω!

(Ἀν. Νικόλας)

Ἡρωϊκὴ Σάμος

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τὸ καλοκαίρι
Φυσᾷ τάγερη
Τοῦ ἡλίου σὰ νᾶναι
Θερμὸ φίλ.
Ὅλα φιλιούνται
Ὅλα ἀγαπᾶνε
Χαίρεται ὁ κόσμος
Γελᾷ πολὺ...

Παντοῦ θερμότης
Παντοῦ ζωηρότης,
Μέσ' 'ς τὰ λουλούδια,
Μέσ' 'ς τοὺς ἀγρούς,
Μέσ' 'ς τοὺς κήπους,
Μέσ' 'ς τὰ τραγούδια,
Ποῦ νύχτα μέρα
Παντοῦ τ' ἀκούς.

Τὸ φῶς σὰ χύνη
Ἡ ὥραία Σελήνη,
Σ' ὅλα τὰ μέρη,
Ἀπ' τὰ κλαδιά,
Ἀκούς τὸν γρύλο,
Τὸ καλοκαίρι
Νὰ τραγουδᾷ.
Τὴν ἐμμορφιά!

Κῦμα

Η ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΗ

— Μαμμά...
— Τί θέλεις, ἄπτερε Νίκη;
— Πρέπει νὰ κάνω τῆς ραφῆς τῆς πο-
διάς μου.
— Βέβαια.
— Εἶνε τόσο μπλεῖς αὐτὲς ἡ ραφῆς,
παίρνουν τόση ὥρα.
— Θέλεις νὰ τὲς κάνης μὲ τὴν ραπτο-
μηχανή, ἔ; πονηρή.
— Ἄν ἀφίνης, μαμμά.
— Ἔστω, ράψ' τες μὲ τὴν μηχανή.

Ἡ ἄπτερος Νίκη ἄρχισε νὰ γαζώνη
μὲ χαρὰν. Τὴν γρήγορα ποῦ γίνονται ἡ
ραφῆς! Καὶ ἐνῶ γαζώνει, ἡ ἀξιοτίμος
δεσποινὶς ἐνθουσιασμένη εὐλογεῖ τὴν ρα-
πτομηχανήν καὶ τὸν ἐφευρέτην της...

*

— Ἔλα δῶ, ἄπτερε Νίκη.
— Τί θέλεις, μαμμά;
— Κάτι νὰ μοῦ ξηλώσης.
— Μὰ τώρα... διαβάξω... ἔπειτα...
— Ἔλα λοιπὸν ποῦ σοῦ λέω, ξηλώσω
μου τούτη τὴ ραφή.
— Θεέ μου, εἶνε γαζί! Μὰ δὲν ξυλώ-
νεται.

— Ξηλώνεται καὶ παραξηλώνεται. Γρή-
γορα, σὲ παρακαλῶ.

Ἡ ἄπτερος Νίκη, γρινιάζουσα καὶ
παραπονιμένη, ἀρχίζει νὰ ξηλώνει. Τὴ
δύσκολα ποῦ ξηλώνεται τὸ γαζί! Καὶ
ἐνῶ ξηλώνει ἡ ἄπτερος Νίκη, καταρά-
ται τὴν ραπτομηχανήν καὶ τὸν ἐφευρέτην
της!!!

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΘΟΔΩΡΑ

«Θοδώρα... Θοδώρα... καὶ ποῦν' ὁ Θο-
δωρῆς... Στὸ κάστρο... στὸ κάστρο... νὰ
πᾶς νὰ τὸν εὐρηγήῃς». Ἔτσι παίζουν
οἱ σαλπικηταὶ τοῦ στρατοῦ κάθε βράδυ
στὰς ἐννιά, γυρίζοντας εἰς ὅλην τὴν πό-
λιν. Εἶνε ἡ ἀποχώρησις, τὸ ἐσπερινὸ
προσκλητήριο γιὰ νὰ κοιμηθῶν. Οἱ στρα-
τιῶται, κουρασμένοι ἀπὸ τὰ γυμνάσια
τῆς ἡμέρας, καθοδεύονται ἀλλοι στοὺς καφε-
νέδες ροφώντας μακαρίους τὸν καφὲν των.
καὶ ἄλλοι — οἱ ποῖο ἐξουδραστοὶ — κάνουν
περίπατο· ἀλλὰ μόλις σημάνη ἡ Θοδω-
ροῦλα — καθὼς λέγουν — τὰ ἀφίνουν ὅλα
καὶ τρέχουν στὸ στρατόν. Οἱ σαλπικη-
ταὶ παίζουν μὲ μικρὰ διαλείμματα ἕως
νὰ φέρουν τὸν γυῖον εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ
παίζουν τόσο ρυθμικὰ ποῦ εὐχαριστεῖ-
σαι νὰ τοὺς ἀκούς.

Ποῖος νὰ ἡλπιεῖ τέτοια πράγματα ὅτι
θὰ ἰδῇ καὶ θ' ἀκούσῃ, ὅστερα ἀπὸ τόσα
χρόνια σκληρίας! Ποιὸς νὰ ἔλεγε στὰ βου-
νά, τὰ ὁποῖα δὲν ἀκούαν εἰμὴ θρήνους
καὶ κοπετοὺς, ὅτι θὰ ἀκούουν τώρα τὸ
ὄρατο ἀπὸ σάλπιγμα; Οἱ σαλπικηταὶ
παίζουν καὶ πάλιν, ἀλλὰ νᾶ... ἔφθασαν
εἰς τὴν καμπὴν ἐνὸς δρόμου· ἡ σάλπιγ-
γὸς των ἄστραψαν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡ-
λεκτρικοῦ φανοῦ, καὶ ἡ τόσο εὐχάριστος
νυκτερινὴ σιλουέττα των ἐξηφανίσθη...

(Σόμος) Ἐφεδρὸς Μπιμπίνος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Λοιπὸν σύμφωνοι, ἔλεγα προχθὲς εἰς τὴν
μικρὰν μου ἀδελφὴν· ἐν προβιάσει μὲ 10,
θὰ σοῦ δώσω μιὰ δραχμή.
Καὶ ἐκείνη ἀπελεύστατα.

— Ναί· μ' ἂν πάρω 5, δὲν θὰ μοῦ δώσης
τότε τὰ πενήντα λεπτά;

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Δοξαμένου Ρήνου

**

— Γιῶργο, πόσοι ξένοι σὰς ἦλθαν στὸ σπίτι;
— Νά, μιὰ μητέρα, ἕνας μπαμπᾶς, δύο
παιδιά κ' ἕνα μπαούλο.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Εὐέλπιδος Νεότητος

Διὰ τὰς διακοπὰς

Προμηθευθῆτε τόμους τῆς «Διαπλά-
σεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 2αν Ἰουλίου 1914.

ΔΕΝ ἤξευρα, Πευθαμένα Ὀνειρα, ὅτι τὸ
ποίημα τῆς Τρελλῆς Ναυτοπούλας ἦτον δικό
σου. Μὰ πῶς συνέβη; δὲν μοῦ τὸ ἐξηγεῖς; Ναί,
ἀντικατέστησα εἰς αὐτὸ μερικὰς λέξεις, διότι
ἐνεκα τῆς κακογραφίας, δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὰς
διαβάσω καὶ προσεπαθῆσα ἀπλῶς νὰ τὰς μαν-
τεύσω. Οὕτως ἐξέδρα τὸ συντομικὸν ὡς σύν-
τομο καὶ τὸ μνημότυπον ὡς φιλήμματα. Ὁμο-
λογῶ ὅμως, ὅτι καὶ τὸ συντομικὸν δὲν εἶνε
ἀσχημὴ λέξις, καὶ ἂν τὴν ἐδιδάδα, θὰ τὴν
ἀφίνα· καὶ τὸ μνημότυπον πᾶσι καλλίτερον ἐκεῖ.
Τὰ ποιήματα, βλέπεις, πρέπει νὰ γράφονται
πολύ καθαρά. Ὅσον διὰ τὰ ἄλλα, ἀπὸ τὴν
μέλλουσαν ἐργασίαν σου ἐξαρτᾶται νὰ μὲ
κῆρξαι ἀλλὰ μὴ γνῶμην. Ἄλλως τε, καθὼς
σοῦ εἶπα, ἔγω μίαν πεποιθὴν διὰ τὸ μέλ-
λον σου, ἡ ὁποία πρέπει νὰ σὲ κολακεύῃ.

Ἀσπρο Κοράκι, λαμβάνω τακτικὰ τὰ
γράμματά σου καὶ τὰ διαδίδω μὲ μεγάλην
μου εὐχαρίστησιν· ἀλλ' ἂν συμβαίη κάποτε
νὰ μὴν ἔχω τόπον δι' ἐκτενὴ ἀπάντησιν, αὐτὸ
δὲν πρέπει νὰ τὸ παρεξηγῇς. Λοιπὸν; ἐπῆγες
εἰς τὴν ἐξοχὴν κ' ἐτελείωσαν αἱ πλημμελὲς
ἡμέραι; Μὴ μὲ ξεχνᾷς εἰς τὲς δροσιές σου.
Δὲν σὲ παρεξηγῆσα διὰ τὴν σιωπὴν σου,
Λυδία Λίδος, διότι ἐμάντεσα ὅτι προήγχετο
ἐκ τοῦ κρυσίμου τῶν ἡμερῶν. Ἔ, τώρα ποῦ
ἡσύχασες, γράφε μοι συχνότερα. Εὐχαριστῶ
πολύ διὰ τὰ καλὰ λόγια, καθὼς καὶ τὴν
μαμμά. Μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ ἐγνωρίζα
τὰς φίλας μας. Ἐλᾷτε ὅποτε θέλετε.

Τὰ γνωρίζομεν ὅλ' αὐτὰ, Ναύαρχε Μια-
οῦλη, καὶ τὰ φανταζόμεθα. Καὶ ὅπως ὁ πό-
νος σας, καὶ ὁ πόνος σας εἶνε πόνος μας.
Ἀλλὰ χωρὶς ὑπομονὴν, τίποτε δὲν γίνεταί.
Πρέπει νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα. Μία βασιστικὴ ἐνέρ-
γεια θὰ ἐπεδείκνυνεν ἴσως τὸ κακόν. Μὲ λυ-
πὴν μου ἀκούω, ὅτι οἱ ἐν Σμύρῃ φίλοι μας
ἀδιαφοροῦν διὰ τὸν νεοσύστατον Σύνλογον.
Ἐλπίζω ὅμως, ὅτι ἡ ἀδιαφορία των εἶνε συμ-
πτωματικὴ, καλοκαιριτικὴ, ὅτι δηλαδὴ δὲν
ἔχει ἄλλην αἰτίαν, παρὰ τὴν ἀδράνειαν ποῦ
προξενεῖ ἡ ζέστη...

Τὰ ἐξῆς μοῦ γράφε ὁ Ἡρώς τοῦ 1913:
«Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ διαδίδῃς τὰ συγχα-
ρητήριά μου στὸν Τέλλον Ἀγρον γιὰ τὸ ποί-
ημά του Στὸν Αὐτοκράτορα. Εἶνε γι' ἀλήθεια
μὴ ἐπιτυχία, ἡ ὁποία γίνεταί μεγαλειτέρα, ἂν
λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ἡλικίαν τοῦ
Τέλλον Ἀγρον, ποῦ εἶνε μόλις 15 χρονῶν.
Ὅσον διὰ τὸ ποίημα ἐνὸς ἄλλου φίλου σου,
Τὸ ὄνειρο τοῦ Ὀρφανοῦ, εἶνε ἐλευθερία ἀντι-
γραφῆ. Ὅστε δὲν ἀντιγράφουν μόνον στίχους
ἀπὸ τὸ Αἶμα τοῦ Ραγκαβῆ... Κρίμα νὰ
μὴ θυμῶμαι τὸν ποιητὴν αὐτοῦ τοῦ ποιήματος,
ἀλλὰ δὲν πειράζει, μπορεῖ νὰ μᾶς τὸν πῇ ὁ
ἀντιγράφας». Βλέπετε λοιπὸν τί παθαίνει
ὅποιοι μὲ γελᾷ μὲ ἀντιγραφάς;

Εὐαίσθητε Βράχε, σοῦ ἀπαντῶ, ὅτι καὶ εἰς
τὸν Ναύαρχον Μιαοῦλην, παραπάνω. Τὸ κα-
λοκαίρι, μὲ τὴν ζέστην, ὅλα παραλύουν. Καὶ
ἀντὶ νὰ συγκεντρώνονται, οἱ ἄνθρωποι ἀπομο-
νώνονται μᾶλλον εἰς τὰς ἐξοχάς. Ἡ ἐποχὴ
ἐπομένως εἶνε ὅλως ἀκατάλληλος διὰ Σὺλλο-
γους καὶ τέτοια. Ἄλλως τε εἶνε κλειστά καὶ
τὰ Σχολεῖα. Ἀφίσε λοιπὸν καὶ ἡ ἀποτελε-
σματικὴ ἐνέργεια θὰ γείνη τὸν Σεπτέμβριον.

«Ἡ ὥρα καὶ φωτεινὴ ἡμέρα ἀνέτειλε! —
μοῦ γράφε ἡ Βίρκα τοῦ Κανάρη» — καὶ ἀνέ-
τειλεν ἀκριβῶς ὅπως μᾶς τὴν πύχλην ὁ κ.
Φαίδων: ὅσον τὸ δυνατόν ὠραιότερα καὶ φω-
τεινότερα... Ἡ τετάρτη Γυμνασίου, ἐκ 45
μαθητῶν, ἀπελύθη ἅπασα καὶ — ὡ θαυμασία
ἐκπαιδευσις! — ἡ ὑποφαινόμενη μαθητρία
ἔλαβε τὸ χρυσὸν μετάλλιον, ποῦ ὁ Δούγλας
εἶχεν ὀρίσῃ νὰ δίδεται εἰς τὸν ἀριστεύοντα μα-
θητὴν τῆς Τετάρτης. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντα-
σθῇς τὴν χαρὰν μου... Μὰ καὶ σὺ, ἀγα-
πητή μου, δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τὴν ἰδι-
κὴν μου! Ἡ τιμὴ ποῦ σοῦ ἔγινεν ἀντανακλᾷ
καὶ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς ὅλην μας τὴν οἰκογένειαν.
Εὐγε! εἰς συγχαίρω καὶ... σ' εὐχαριστῶ!

Ἐμεῖς νὰ σκάμε ἀπὸ τὴ ζέστη, καὶ ἡ Ποι-
μενὶς τοῦ Αἶνον νὰ σκεπάζεται μὲ πᾶπλωμα;
Ποῖς; εἶνε ἀρρωστη;... Κάθε ἄλλο! Εἶνε πολὺ
καλὰ εἰς τὴν ὑγίαν της καὶ ταξειδεύει εἰς τὰ
χιονισμένα βουνὰ τῆς Ἑλβετίας. Περιμένω
τώρα νὰ μοῦ γράψῃ καὶ ἀπὸ τὸ Σάιντ-Κρουᾶ.
Δοξαμένη Ἑλλάς, δι' ἐντομολογικὰς συλ-
λογάς, ὑπάρχουν ὀδηγοί, βιβλία, περιοδικὰ,
σκευὴ καὶ ἐργαλεῖα ἰδιαίτερα. Εἰμπορεῖς, ἂν
θέλῃς, νὰ ζητήσης πληροφορίας ἀπὸ τὸν Σὺλ-
λογον τῶν Ὁφελίμων βιβλίων. Ναί, κ' ἐγὼ
εἶμαι τῆς ιδέας, ὅτι αἱ ἐντομολογικαὶ συλλο-
γαὶ ἀξίζουν καὶ ὠφελούν περισσότερον ἀπὸ
τὰς συλλογὰς γραμματισμῶν. Εἰς τὴν Εὐ-
ρώπῃν ὅλα σχεδὸν τὰ παιδιά καὶ τὰ κορίτσια
καταγίνονται μὲ τὰ έντομα. Ἐδῶ τώρα μολις
ἤρχισαν. Σὲ συγχαίρω διὰ τὸν λαμπρὸν
βαθμόν.

Ἐγείς δίκην, Φάων, ἡ διαίρεσις τοῦ «Λου-
λοῦ» εἰς δύο μέρη δὲν ἔχει κανένα οὐσιώδη
λόγον. Ἐννοεῖς ὅμως, ὅτι δὲν ἠμπορούσα-
μεν νὰ διορθώσωμεν τὸν Γάλλον συγχα-
φέα. Ὁχι, ὁ κ. Φαίδων δὲν ἐφόρεσεν ἀκόμη
τὰ καινούργια κολλάρια. Ἡ ἡλικία του, βλέ-
πεις, δὲν τὸν ἐπιτρέπει νὰ κολλοῦσῃ ἀπὸ τοὺς
πρώτους τὴν μόδαν. Αὐτὰ εἶνε διὰ τοὺς νέ-
ους. Ὅταν διαδοθῇ ἀρκετὰ, τότε μάλιστα.
Τὰ γλωσσολογικὰ περιττά. Δὲν εἶπαμεν νὰ
σταθῶμεν ὡς ἐκεῖ;

Ἐδιδάσκα τοῦ γράμματός σου, Τέλλε Ἀγρον,
καὶ ἐπειδὴ μοῦ ἐφάνη ὅτι ἡλλαξες ὅρος, σοῦ
ἀπαντῶ. Ἀπλῶς θὰ σοῦ δώσω μίαν πληροφορίαν,
ἡ ὁποία πιθανόν νὰ σοῦ γρησιμεύσῃ. Ὁ κ.
Χατζιδάκης, ὁ ἀριστος τῶν Ἑλλήνων γλωσ-
σολόγων, κτυπᾷ — καὶ εἰς αὐτὸ ἔχεις δικαίον —
τὰς υπερβολὰς τῶν μαλλιαρῶν, καθὼς καὶ τὰς
ἐπιστημονικὰς ἀνακριβείας μερικῶν γλωσσολο-
γῶν. Εὐνοεῖ ὅμως τὴν δημοτικὴν γλῶσ-
σαν, τὴν ἀναγνωρίζει εἰς πολλὰ εἶδη λόγου
καὶ τὴν μελετᾷ ὅσον κανεὶς ἄλλος. Ἀκουσε
δὲ καὶ τὸ σπουδαιότερον: Ὁ κ. Χατζιδάκης,
ὡς ἐπιστήμων, φρονεῖ ὅτι ἡ ἐπιστολή μας εἰς
τὴν γλῶσσαν τοῦ Ἑσπερίου, ἡ ἄλλως τε
φύσει ἀδύνατος, ὅθ' ἦτο ἔθνικόν δυστύχημα.
Εἶνε ἡ ἰδία τοῦ φράσις.

Ὁραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ναυτάκι τοῦ Ἀβέ-
ρωφ, Τρελλῆ Ναυτοπούλα, Γλυκὴ Ὀνειρα,
Κόρη τοῦ Βορρά, Λιτῆρος Κωνσταντῆνος,
Βαλκανικὴ Συμμαχία καὶ Ἐπείσις Νεότης.
Λυποῦμαι ποῦ δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χρόνος
νὰ παντῆσω ἐκτενῶς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγχαρίζονται: «Κάμπια καὶ Βιολέτταν»
τοῦ Λυδίου — «Ἡ Ἑλληνιστὴς Ἀγλή» — «Ἐν
μέσῳ πελάγει» τοῦ Δοξαμένου Ρήνου —
«Μία ὀπτασία» τοῦ Ναυάρχου Μιαοῦλη —
«Ἀλθινοὶ Ἐπεισῶδες» τῆς Μπουμπουλῆς —
«Μετὰ τὰς ἐξετάσεις» καὶ «Μεταγχολεῖς» τοῦ
Ἡρώος τοῦ 1913 — «Ὁ καθηγητὴς» καὶ «Ἡ
Γαλιανὴ μας» τῆς Νοσταλγοῦσης Χιωτοπού-
λας — «Ἀποχαιρετισμός» τῆς Προηγουμένης
τῶν Δολλαρίων — «Ροδοδάφνες» τῆς Ροδοδά-

φνης — «Ἡ προστασία τοῦ Θεοῦ» τοῦ Γλυ-
κοῦ Ὀνειρου — «Σκηναὶ» τοῦ Εὐαίσθητου
Βράχου — «Ἡ ἀνοσογραφία» τῆς Νησιωτο-
πούλας — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ὁ κυριατισμὸς τῆς ση-
μαίας μας» — «Ἀπὸ Λεύκιμα Μ. Μυστι-
κῶν» — «Ἡ εὐτυχία δὲν ἐγκνέται εἰς τὸ
χρῆμα» — «Πᾶσα ἀρχὴ δύσκολος» — «Ἀπὸ
τὸ Λεξικόν μου» — «Σὰν παραμῦθον» — «Μία
συνομιλία» (διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λό-
γους ἀκατάλληλα).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀραπῖνα, α. (Δ. Ι.)
Ἀσπὴρ, α. (Κ. Κ.) Ἀνατέλλον Ἥλιος α.
(Γ.Κ.) Ναυτόπαις τῆς Χίου, κ. (Θ.Κ.) Ἡ-
πειρωτικὴ Ἀόχη, κ. (Σ. Δ.) Γυμνασιάρχος
τοῦ 1912-1913, α. (=; —) Χάιδεμα τ' Ἀγέρα,
α. (=; !; !)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
λάξουν: ὁ Ναυτόπαις τῆς Χίου (0) μὲ Ναυ-
τάκι τῆς Λέσβου, Τέλλον Ἀγρον, Ἀνθη-
σμένην Βαϊρακίαν, Φάωνα, Χάωνα, Ἀθα-
κίαν, Κῆμα, Ψαροπούλαν — τὸ Ἀττόμητο
Εὐδωνάκι (0) μὲ Βασίλειον τὸν Βουλγαρο-
κτόνον, Ἀφρομένιον Πέλαγον, Ναυτάκι τοῦ
Ἀβέρωφ — ἡ Κόρη τοῦ Βορρά (0) μὲ Ναυ-
τάκι τοῦ Ἀβέρωφ, Δορελῆν, Νιόβην — ἡ
Ἰόλη (0) μὲ Σημαῖαν τῆς Ἀκροπόλεως, Προσ-
φιλῆ Ἀνάμνησον, Κῆμα, Πευθαμένα Ὀνειρα,
Σμυρναϊκὴν Ἡρώ, Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτό-
νον, Δορελῆν — ἡ Σχοινολοιστολογία Χίος (0)
μὲ 11ην Νοεμβρίον, Αἴγλην τοῦ Ἑλληνισμοῦ,
Εὐέλπιδαν Νεότητα, Δαρνοστεφὴ Στρατηλάτην,
Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Μπουμπουλῖναν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
της: Δαρνοστεφὴ Στρατηλάτην (ἔστειλα)·
Σταθρον Ν. Κλ. (ἔχει καλῶς)· Αἰκατερόνην
Δ. Καγ. (ἔλαβε, εὐχαριστῶ)· Θαλασσοπούλιν
τοῦ Στόλου (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν
καὶ εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις)· Τρελλὴν
Νεράιδαν (βραβεῖον ἔστειλα)· Ἐμμ. Ἀρ.
Μαγν. (σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἀριστα καλῶς
νὰ ἔλθῃς!)· Ἐμμ. Μ. Φάων. (τὴν γρηφὸν νὰ
σοῦ ἐξηγήσω;)· Πατριὰ τῶν Ἡρώων (περι-
μένω). Αἰματωμένον Ἔϊρος (τὰ παιδικὰ Πνεύ-
ματα γράφονται ἐπὶ χάρτου κοιντοῦ ὅταν φυ-
λάττη κανεὶς τὰ φυλλάδια, ἔχει πληρὴν κατὰ-
λογον τῶν ἐγκεκριμένων ψευδωνύμων. καὶ συ-
νήθως οἱ ἀγοραστὰ καὶ οἱ συνδρομηταὶ τὰ φυ-
λάττουν καὶ τὰ κρύβουν τόμον· δὲν τὰ σχίζουν
σὲν ἐφημερίδες)· Κερασόβλητον (νὰ μὴ τὰ
γράφῃς ὅλα μαζί εἰς ἕνα χαρτί)· Μιχαὴλ Π.
Τσ. (ἔλαβε, εὐχαριστῶ)· Ἰόλην (χαίρω ποῦ
ἔγινες καλὰ γράφει μοῦ ἔστειλα)· Κωνσ. Χ.
Συρ. (σοῦ εὐχνομαι ταχεῖαν καὶ τελεῖαν ἱστίαν)
Νοσταλῖναν (εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ λόγια)·
Πηλέα (πολὺ μ' ἐχαροποίησεν ἡ ἐπιστο

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμός Δύσεων
'Απριλίου-Ιουλίου.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1ης Σεπτεμβρίου·
ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ'
ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

322. Συλλαβόγριφος

Δυνητικὸν μὲ κάτοικον
Χώρας γνωστῆς ἐνώσεις,
Καὶ ὀρυκτὸν κοινότατον
Ἀμέσως φανερώσεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίουφύχου Στρατηλάτου

323. Στοιχειόγριφος

Ὅπως εἶνε ἂν τὸ ἀφίσης,
Κάθε λέξις θὰ τὸ ἔχη·
Ἄν τὸ ἀποκεφαλίσῃς,
Μὲ τὰ τέσσαρα θὰ τρέχη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Περιγηπίστῃς τῶν Δολλαρίων

324. Στοιχειόγρ. μετὰ Μεταγραμματισμοῦ

Νῆσος τοῦ Αἰγαίου εἶμαι·
Ἄν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι,
Τῆς Μικρᾶς Ἀσίας χώρα
Παλαιὰ θὰ ξεπροβάλλῃ.
Μὰ κι' αὐτῆς ἐὰν θελήσῃς
Ἐνα γράμμα νὰ ἀλλάξῃς,
Ὅνομα κοινὸν ἐμπρός σου
Γυναικεῖον θὰ κυττάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

325. Δημῶδες Αἶνιγμα

Γυρίζει, τριγυρίζει,
Στῇ γωνίᾳ πὰ' καὶ καθίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Σ. Κουτσουβέλη

326. Δοτῆρ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Στόλου

327. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ποταμὸς περίφημος.
2 4 7 8 8 2 8 = Πόλις τῆς Ρωσίας.
3 2 4 5 6 2 8 = Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.
4 5 6 1 5 = Κράτος τῆς Εὐρώπης.
5 6 4 3 2 8 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
6 7 8 8 5 = Πτηνόν.
7 8 1 2 4 2 8 = Ἀρχαῖος Ποιητής.
8 5 3 4 7 6 1 5 = Νῆσος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνδρέα Α. Ζουρντοῦ

328. Φύρδην-Μίγδην

ἐνήρστ υἱο γισῶν ἂν ἔς ἔγχε πατρῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Ι. Δούβλη

329. Διπλῇ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δὲ
τρίτα γῶραν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας:

1, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 2, Ὅρος τῆς
Ἑλλάδος. 3, Βασιλεὺς τῆς Πελοποννήσου. 4, Θεὸς
τῶν Αἰγυπτίων. 5, Κράτος τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠραίας Ρόδου

330. Ἑλληνοσύμφωνον

αη - οια - οο - υιο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου Μιαούλη

331. Γριφός

III νικῶ ταλ. ταλ. ταλ.
M III νικῶ ταλ. ἦν ταλ. ὦ, ὦ, ὦ!
III νικῶ ταλ. ταλ. ταλ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγλῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 20 21.

197. Πυραμὶς (πυρά, μῦς.)—198. Γεωμε-
τρία (γε - ω - με τρία.)—199. Χαλκίς - γαλ-
κός.—200. Δύκος ἤθελε πόδα πρὸ βράτου, καὶ
ὁ ποὺς ἦν αἰγός.

201. ΣΕΡ - ΒΙ - Α 202. Κωνσταν-
ΒΙ - ΕΝ - ΝΗ τινος ὁ Ἐλευθε-
Α - ΝΗ - ΚΩ ρωτής. (Ἡ ἀνά-
γνωσις κατὰ στήλας, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ
κάτω καὶ τὰνάπαλιν.)—203. Ὁ πλοῦτος θνη-
τός, ἡ δόξα ἀθάνατος.—204. Ἐξ οἰκείων τὰ
βέλη (ἐξ ἡ - κύων τ' Ἀδελ οἱ.)

205. Μύκνος (μῦ, κῶνος.)—206. Ἰσο-
κράτης - Σωκράτης.—207. Τάγος - γάτος.

208. Μ Σ Α 209. ΕΥΚΑΛΥ-
Ε Α Ι ΠΤΟΣ (ὕαλος,
Γ Α Ν καλός, αὐλός, λύ-
Ο Υ Ρ Α Ν Ι Α κος, Πύλος, τέλος,
Π Μ Ρ οὔτος, σεπτός.)—
Σ Ι Ι 210. Ἔργον οὐ-
Ι Σ Σ δὲν ὄνειδος, ἀερ-
γὴν δὲ τόνειδος. (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ δεξιῶν
κατὰ στήλας, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ
τὰνάπαλιν.)—211. Κόψε φύλο, κάμε Γιάν-
νη.—212. ΔΑΝΙΑ - ΑΡΤΟΣ (κάρδαμον,
κανΑΡΙον, ΛεόνΤιος, περιΟδος, ΠαρΑσχος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5
μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος· 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διγλώττειται τῶν 15 πληρω-
νόνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος·
ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ
ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξ
λέξεις ἀπλᾶι.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται].

[ΙΔ' - 87]

Τὴ συγχαρητήριά μου, Τέλλε Ἀγρο, διὰ τὰ
ποιήματά σου «Στὸν Αὐτοκράτορα».

Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ

[ΙΔ' - 88]

Ἀνταλλάσσω γραμματισμὸν ξενικὰ, Κρήτης,
Σάμου, Κύπρου· στέλλω Ἑλληνικὰ καὶ
Ἀμερικανικὰ. Ἐπίσης ἀγοράζω εἰς καλὰς τι-
μὰς—Παγώνα Πετροντζή, Κυπαρισσία.

[ΙΔ' - 89]

Ἀναχωροῦσα ἐξ Ἡρακλείου, ἀποχαιρετῶ τὰς
ἀγαπητάς μου φίλας Προσφιλῇ Ἀνάνην-
σιν, Δοξασημένον Ρῆνον καὶ Μαγεμένην Ἀμ-
μουδιάν.

[ΙΔ' - 90]

Χαῖρε, ἀγαπητὴ Δορεάδι! Γλυκεῖα ἀνα-
μνησις νὰ μὰς ἐνώνη πάντα!

Δοξασημένιος Ρῆνος

[ΙΔ' - 91]

Ἀναχωρῶν ἐκ Χαλκίδος διὰ Θεσσαλονίκην
ἡ γὰρ ἀναφυγῆς, χαίρειν πάντα τοὺς ἐ-
κεῖ φίλους τῆς «Διαπλάσεως».

Γενναίουφύχου Στρατηλάτης

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια-

ωλάσεως τοῦ 1913,
κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅ-
σους θέλουν νὰ χυριοδέσουν τὰ φυλ-
λάδια των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη
ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ
ἀντίτιμον, δραχ. ἡ φρ. 1,75.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 11 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15,
16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)
πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ.
1,10· διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 8 οἱ ἐξῆς: 1, 4, 8, 9, 11,
12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος,
6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895,
1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τι-
μᾶται: Ἀδετος φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6.
Διὰ τὰς Ἐπαρχ. Ἀδετος 3,50, χρυσόδ. 6.50
Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν
ἕκαστος τιμᾶται ἐλευθερὸς ταχυδρ. τελών:
Ἀδετος φρ. 7—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἔως
1913, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἀδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τὸ πρότιστον καθήκον τοῦ καλοῦ
συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις
τῆς συνδρομῆς του

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 28ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 241.)

ΑΘΗΝΩΝ: Κωνσ. Ν. Καλλίνικος, Αλ. Θ. Νι-
κολάου, Θεοδώρα Καραβέλλου Ἐπαγγελία Σκόθου
Παν. Δ. Καραγεωργίου, Μαγεμένη Ρόδου,
Λυκομήδης ὁ Σκύριος, Κυματίζουσα Κυανόλευκος
Νίνα Ζαμάνου, Γ. Θ. Νικολάου, Λεων. Α. Χαρ-
μπούρης, Ἀγγελικὴ Κ. Χαροκόπου, Δημ. Χρ. Πα-
παδόπουλος, Γεώρ. Χρ. Παπαδόπουλος, Ἐμμ. Μ.
Φλωράκης, Ἄγης Κ. Καράκης, Ὁδ. Ν. Καλλίνικος.

ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγαννίτης (27 28)
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Πηλεὺς,
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Θάναος Θ. Ζάγκος.
ΒΕΛΚΑΣ (Αλγύπτου): Ἀριάδην Μ. Σταυρίδου,
Μοσχολόλου Κρίνον.
ΒΥΤΙΝΗΣ: Κωνσ. Γ. Παπαγεωργίου.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Λαπαρῆς, Νικόλ. Στ. Μα-
λαραδής.

ΙΘΑΚΗΣ: Κωνσ. Α. Μαρούδας.
ΙΩΑΝΝΙΝΑΣ: Ἀνδρονίκη Α. Αὐδῆ.
ΚΑΒΑΛΛΑΣ: Γεώρ. Παπα - Ἀντωνίου, Γεώργ.
Μάνου.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Γεώργ. Α. Πάτερης.
ΚΩΝ. ΠΟΛΕΩΣ: Κερασοβίτης.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Βύρων Κ. Ἀστεριάδης
ΛΑΥΚΑΔΟΣ: Α. Πάσχος.

ΠΑΤΡΩΝ: Παν. Α. Σταυροπούλου Φουσταγι-
λάς, Ντίνης Ι. Φαρμακίδης, Καίτη Ἀγόλου, Α.
Α. Κυριαζόπουλος, Μικρὸς Βυελίτης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Στέφ. Ν. Σαροῖδης Θ. Γ. Βαρε-
λῆς, Ἀντ. Γ. Βαρελῆς, Σ. Ι. Μακρυμυχαλός.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γεώρ. Καλλιώρας, Σ. Ν. Τζωρ-
τσόπουλος.

ΥΔΡΑΣ: Φερειὸς τῆς Ἐπταλόφου.
ΧΑΚΙΑΔΟΣ: Α. Ν. Νικολάου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθησαν
οἱ ἐξῆς δύο ΠΑΝ. Α. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥΔΟΣ
ἐν Ἀθήναις καὶ Σ. Ι. ΜΑΚΡΥΜΙΧΑΛΟΣ ἐν
Πειραιῇ, ὁ ὁποῖος παρακαλεῖται νὰ μὰς στείλλῃ
τὴν διεύθυνσίν του. Ἀμφοτέρω ἐνεγράφησαν διὰ
τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.

Πλεονάζει δραχ. 1 διὰ τὸν προσεχῆ διαγωνι-
σμόν.